de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 25 - 19 JUNI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

„IK WIL EEN HOBBELPAARD!"

De Spaarduitjes van ouwe John

DOOR CARLO MUNTINCK

Op een paar mijl afstand van het brave stadje Windhill stapte ouwe John Miller van zijn pony. Hij ging in het gras zitten, haalde een oeroude pijp te voorschijn en stopte die bedachtzaam. Daarna stak hij er de brand in, deed een paar trekjes en blies vergenoegd de rook voor zich uit. Toen hij er van overtuigd was, dat de pijp goed brandde, haalde hij een enorme revolver uit zijn holster en begon die op zijn gemak uit elkaar te nemen.

Zachtjes brommend maakte hij de onderdelen schoon, zette het wapen weer in elkaar en laadde het. Hij liet de cylinder een paar maal ronddraaien, spande en ontspande de haan en stak het wapen weer weg. Vervolgens klom hij met een voldaan gezicht op zijn pony en reed in kalme draf naar het stadje Windhill. Zijn lange, grijze haren wapperden onder zijn breedgerande hoed uit en om zijn magere vogelnek zat iets, dat in vroeger tijden een das was geweest.

Het was moeilijk te zeggen, wie er magerder was, het paard of de ruiter, maar het verhaal ging, dat Stan Jeffries, de geweldenaar, ouwe John eens met pony en al van de grond had getild. Ouwe John Miller trok zich niets aan van die praatjes. Dampend als een schoorsteen trok hij over de prairie en een kwartier later bracht de pony hem tussen de huizen van Windhill.

In de vijfenzestig jaar van zijn bestaan was ouwe John nooit eerder in Windhill geweest, maar toen hij, na een straat of wat te hebben gereden, achter elkaar een aantal schoten hoorde, begreep hij, dat het een gezellig stadje moest zijn. Ouwe John Miller ontbrak zelden op plaatsen, waar geschoten werd, en om die gewoonte vol te houden gaf hij zijn pony de sporen en draafde naar de plaats, waar het geluid vandaan kwam.

Wanneer hij gedacht had een aantal lieden te vinden, die elkaar op leven en dood bestreden, vergiste de oude heer zich geducht, want toen hij op het marktplein kwam, vond hij daar een aantal cowboys, die in alle rust aan het schijfschieten waren.

Het doel bestond uit een blokje hout, niet groter dan een lucifersdoosje, dat op dertig pas afstand van de schutter stond. Voor een revolver was het zeker geen gemakkelijk mikpunt en er waren er dan ook heel wat, die er naast schoten.

Ouwe John Miller keek het eens aan. Toen stapte hij van de pony en dribbelde op zijn korte beentjes naar de man, die zo'n beetje de leiding scheen te hebben. „Zeg, makker, kan iedereen daar aan meedoen?" informeerde hij. De ander nam hem eens op en grinnikte. „Alleen mensen, die een revolver kunnen vasthouden," zei hij. Een paar cowboys, die er bij stonden, begonnen te lachen en een van hen zei: „Pas nou op, opa, als je een ruit inschiet, kost 't je je spaarpot."

„Jij kan het weten, broertje," gromde ouwe John Miller, „maar ik wil 't toch eens proberen."

„Ga je gang dan maar, ouwe baas," zei de cowboy, die de leiding had. Ouwe John Miller trok zijn holster open en haalde de kolossale revolver te voorschijn. Het was een wapen, waarvan de fabrikant al minstens een halve eeuw dood was en toen de cowboys het zagen, begonnen ze nog veel harder te lachen. „Kijk nou 's, opa sjouwt een kanon mee!"

Ouwe John Miller knikte eens, gooide het wapen in de lucht, ving het weer op en op hetzelfde moment klonk er een knal en vloog het houten blokje finaal in tweeën. De cowboy, die het hardst had gelachen, floot tussen z'n tanden en keek met eerbied naar het oude mannetje, maar zijn kameraad was nog steeds niet overtuigd.

„Puur geluk," zei hij. „Dat lever je ook geen tweede keer."

Ouwe John zei niets. Hij haalde een tabakszak te voorschijn, groef er met zijn vingers in en haalde er een zilveren halve dollar uit. Het was een oud muntje, met het portret van president Lincoln er op en de randen waren er afgesleten.

Ouwe John gaf het aan de cowboy. „Gooi eens in de lucht," verzocht hij. De man keek hem aan.

„Gooien?"

„Ja, gooien," zei ouwe John. „Weet je niet wat gooien is?"

De ander haalde de schouders op. „Oké!" Hij haalde uit en gooide. Schitterend in de zon, vloog de munt omhoog. Toen knalde de revolver van ouwe John Miller.

Er rinkelde iets op de grond, vlak voor zijn voeten. Een van de cowboys raapte het op. Het was de halve dollar, maar waar het portret van Lincoln had gezeten, was nu een keurig rond gat.

Een ogenblik bleef het stil, toen klonken van alle kanten verbaasde uitroepen. De cowboy, die ouwe John voor de gek had gehouden, sloeg hem op de schouder. „Ik neem m'n woorden terug, opa. Het is fantastisch."

„Dank je, zoon," zei ouwe John en hij stak zijn hand uit. De cowboy legde er de zijne in. Als een bankschroef sloten de vingers van het oude mannetje er zich omheen. „Au! Au! Hier en gunder!" De cowboy trappelde van pijn. Ouwe John liet zijn hand los. Hij lachte zachtjes en knipoogde eens tegen de cowboy, die zijn pijnlijke hand stond te wrijven. Daarna klom hij op zijn pony en reed zachtjes brommend verder.

„Een duivel, die ouwe," zei de cowboy. „Eerst zet ie ons allemaal voor gek met dat voorhistorisch schietijzer en nou breekt ie mijn vingers ook nog even."

De duivel in kwestie was intussen al de hoek om. Toen hij bij een gebouwtje kwam, waar met grote letters op de gevel stond, dat daar de Great Western Bank was gevestigd, stapte hij af en ging naar binnen. Het hele personeel van de bank bleek uit twee man te bestaan; de kassier en een assistent. Toen ouwe John voor het loket kwam, nam de kassier zijn benen van zijn bureau en keek hem slaperig aan. Ouwe John Miller knoopte zijn vest los, zocht even in zijn binnenzak en schoof een dikke rol bankbiljetten onder de tralies door. „De spaarcentjes van een arme, oude man," zei hij. „Pas er goed op." Hij kreeg een ontvangstbewijs, groette de kassier en zijn assistent en vertrok.

Omdat ouwe John Miller hoe langer hoe meer tot de overtuiging kwam, dat Windhill een plezierig stadje was en omdat hij bovendien genoeg had van het eeuwige zwerven over de prairie, huurde hij een net kamertje en werd een trouwe bezoeker van het café op de hoek. Eens in de week haalde hij wat geld van de bank om zijn kostgeld te betalen en de rest van de tijd zat hij bij de cowboys en vertelde over de tijd, dat er nog Indianen rondzwierven. De langvervlogen dagen, dat je geen tien mijl kon rijden zonder je revolver te moeten trekken.

„Vandaag geen uitbetaling, ouwe!"

„Tja," zei hij dan spijtig, „die tijd is voorbij, jongens. Tegenwoordig sleep je je schiettuig alleen nog maar mee uit gewoonte. Tjonge jonge, als ik nog aan dat gevecht bij de Sioux Canyon denk, zo'n jaar of veertig geleden..." En dan kwam er weer een heel verhaal, waar de jongere cowboys gretig naar luisterden. Zo gingen de weken voorbij en als hij zijn leven van vroeger met het saaie bestaan van tegenwoordig vergeleek, zuchtte ouwe John weleens.

Zo werd het weer Vrijdag. Ouwe John Miller betaalde zijn biertje, zette zijn hoed op en ging naar de bank om wat geld op te nemen. Het was ongewoon stil in de hoofdstraat. Tegen de gevel van de bank leunde een man. Hij zag John Miller aankomen en toen de oude vlak bij hem was, hield hij hem een revolver voor en zei: „Vandaag geen uitbetaling, ouwe." Ouwe John Miller begreep onmiddellijk wat er aan de hand was. Bankroof! ging het door zijn hoofd en met schrik dacht hij aan zijn spaarcentjes. Hij legde zijn hand aan zijn oor en boog zich naar de ander over.

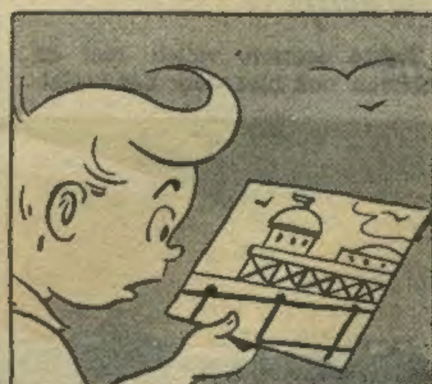
„Wat zegt u?" vroeg hij onnozel.

„Dat je moet doorlopen," zei de bandiet. Hij wilde nog meer zeggen, maar voor hij dat kon doen, trof de linkervuist van ouwe John hem met volle kracht in zijn maag. Zonder een kik sloeg de man voorover. Ouwe John Miller nam hem de revolver af, haalde ook zijn eigen wapen te voorschijn en stapte opgewekt het bankgebouw binnen. Bij het loket stond een man met in elke hand een revolver en een derde

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

was bezig om al het aanwezige geld in een paar tassen te proppen. Aan de andere kant van de tralies stonden nog twee mannen, die de kassier en zijn assistent in bedwang hielden.

Ouwe John Miller bromde vergenoegd. Hij schoot zijn beide revolvers tegelijk af en een seconde later liet de man bij het loket de zijne vallen en bekeek dansend van pijn zijn gewonde handen. „Volgende patient," zei ouwe John en hij mikte op een van de twee bandieten in de kantoorruimte. De eerste kogel ketste tegen de tralies, doch bij het volgende schot stortte de man neer. Intussen had de ander zich omgedraaid. Zijn revolver knalde en met een kreet van pijn liet ouwe John de revolver uit zijn linkerhand vallen. Vlakbij hem stond een grote krat, die daar 's ochtends was afgeleverd. Ouwe John Miller dook er achter, terwijl de kogels om zijn hoofd floten. Achter de kist gezeten, nam hij zijn hoed af, zette die op de loop van zijn revolver en hief hem langzaam boven de rand van de kist uit.

Tweemaal knalde de revolver van de bandiet. Ouwe John Miller gaf een schreeuw en liet de hoed vallen. Daarna hield hij zich doodstil. Zijn list gelukte. Hij hoorde voetstappen, die in zijn richting kwamen en toen ze vlak bij hem waren, veerde hij op en vuurde. De bankrover stak zijn armen op, deed nog een paar stappen en sloeg toen voorover.

Tevreden brommend kroop ouwe John achter de kist vandaan en ging naar de kassier, die doodsbleek en rillend van angst op zijn stoel zat. „Je zou goed op m'n centjes passen, had je beloofd," zei ouwe John. De man stotterde iets. „Nou, stil maar," suste ouwe John Miller. „Betaal een arme, oude man maar eens gauw tien dollar uit, want van de wind kan ik niet leven." Hij kreeg zijn geld en daarna belde de kassier haastig de sheriff op om de bankrovers te arresteren.

's Avonds zat ouwe John Miller weer in het café op de hoek. Hij had zijn arm in een doek en was het middelpunt van een grote kring cowboys, die geboeid naar hem luisterden.

„Ach, ja," zei hij, „tegenwoordig is er geen cent meer te beleven. Een man begrijpt zelf niet, waarom ie nog met een revolver rondsjouwt. Nou ja, zo'n enkele keer kom je nog weleens in zo'n klein kibbelpartijtje terecht, maar een echt gevecht, ho maar! Tjonge, jonge, als ik nog aan vroeger denk, zo'n jaar of veertig geleden, bij de Siouxvallei..."

Ouwe John Miller streelde zijn revolver en bromde vergenoegd. „Tja, dat waren tijden," zei hij en hij dronk tevreden zijn glas leeg.

Even nadenken

Vraag 1

Als vijf jongens vijf repen chocolade in vijf minuten opeten, hoe lang duurt het dan voordat vijftig jongens vijftig repen chocolade hebben opgegeten?

Vraag 2

Hoeveel is tien keer tien keer tien keer tien keer tien keer nul?

Denk goed een minuut na en als je het dan nog niet weet kijk dan op pagina 14 om te zien of je het goed hebt.

●

Is een vallende ster ook werkelijk een ster?

Echte sterren vallen niet en schieten ook niet door het heelal.

MENGELWERK

Weliswaar bewegen de sterren zich met een ongelofelijke snelheid door het luchtruim, maar zij staan zo ver van ons vandaan, dat we de verplaatsing nauwelijks bemerken, of het moet al over een hele lange tijd zijn.

De voorwerpen, die we vallende sterren noemen, zijn niet anders dan meteoorstenen. Zij bestaan meestal uit gesteenten of metaal. Soms komen ze wel op de aarde terecht en er zijn een enkele keer wel geweldige stukken bij, die enorme kraters in de aardbodem slaan. Niemand weet echter precies waar ze vandaan komen. Het kunnen stukken zijn van kometen, die op hun lange reizen rond de zon vernietigd zijn. Maar het is ook mogelijk, dat het overblijfselen zijn van de stof, waaruit ons zonnestelsel is samengesteld en die langzamerhand afgekoeld is van de gloeiende massa, die ze eerst was. Iedere vierentwintig uur vallen er billioenen van die zogenaamde „vallende sterren" maar slechts een paar er van schieten door onze atmosfeer en kunnen door ons worden gezien. En van de ontelbare stukken meteoor of, zoals ze genoemd worden, meteorieten, die iedere dag op de aarde terechtkomen, wordt er van de honderd hoogstens één gevonden.

Jantje en zijn auto. Als de mensen haast hebben, rijdt Jantje heel hard, want dan duwen ze de draaideur met Jantje er in krachtig vooruit.

●

De tomaat is niet altijd een vrucht geweest. Zij groeide oorspronkelijk in Peru en werd daar toen beschouwd als een bloem!

Een vreemde avond

door
Max van Tholen

„Schrik maar niet hoor," zei de man.

Kleine Jan stond voor de grote boekenkast van zijn vader. Nou, ja, klein kon men Jan toch eigenlijk niet meer noemen. Een paar dagen geleden was hij al tien jaar geworden en dan hoor je niet meer zo onder de kleintjes. Hij had veel geschenken gekregen, maar het allermooiste vond hij de toverdoos, die zijn vader hem gegeven had. Jan hield veel van toveren. Hij was altijd vol bewondering voor de goochelaars, die hij weleens op kinderfeestjes gezien had. Op zijn verjaardag was er ook een geweest en die was zo geweldig knap, dat hij, zo maar uit de lucht, speelkaarten kon grijpen. Hij had zelfs nog gezegd hoe je het doen moest en het toen langzaam voorgedaan. Eerst moest je zeggen: „Hopla, popla, komopla", en dan had je de kaarten zo maar voor het plukken. Later hadden alle vriendjes het geprobeerd, maar, niks hoor, geen kaart te bekennen.

En nu stond Jan dus voor de boekenkast. Het was avond en zijn ouders waren naar de schouwburg. Zijn grote zuster was in de keuken bezig met de afwas en hij mocht nog even opblijven. Jan hield veel van lezen en hij keek naar de rijen dikke boeken of er niet één bij was, dat hij mooi zou kunnen vinden. Hij kon maar niet goed begrijpen wat de grote mensen aan die saaie boeken vonden. Er stonden nooit plaatjes in, zoals in zijn eigen boeken en wat er in te lezen stond, nou, daar begreep je toch zeker niets van. Geen indianengevechten of andere spannende avonturen, nee, hoor, niets van dat alles. Hij keek langs de goed gevulde planken en zag een klein boekje, dat een beetje tussen de andere boeken uitstak. Dat was vast wel heel oud. Er zat perkament omheen, dat helemaal bruin geworden was van ouderdom. Voorzichtig haalde hij het van zijn plaats. Het zou wel weer niets voor hem zijn, maar misschien stonden er wel plaatjes in. Het perkament was hard geworden en kraakte geheimzinnig, toen hij het boekje opensloeg. Niets voor mij, dacht hij, toen hij op de eerste bladzijde keek, waar mooie, gekrulde letters op stonden en de woorden waren nog fout geschreven ook. Met moeite kon hij ontcijferen:

„Van die magische consten ende veele wonderbaarlijkheeden, verteld ende opgeteekend uit den monde des hooggeleerden doktoors ende magiër Adonata Cantibaras in den jare 1752."

Nou, die mensen van vroeger maakten er ook maar wat van, dacht Jan. Als hij zoveel fouten schreef, zou je de meester op school eens horen. Een uur nablijven en nog minstens honderd strafregels op de koop toe. Hij sloeg het blad om en zag het portret van een wonderlijke man met een puntige muts op en een lang, zwart kleed om zich heen, met een brede, witte kraag. Twee grote ogen keken hem ernstig aan uit een gezicht met een lange, golvende baard. Onder het portret stond, weer met mooie krulletters:

„De toovenaar en doktoor Adonata Cantibaras."

Hé, dacht Jan, een tovenaar. Misschien kan ik hier wel iets uit leren. Hij nam het boekje onder zijn arm, ging naar de keuken om zijn zuster wel te rusten te wensen en liep de trap op naar zijn slaapkamer. Hier kon hij ongestoord in het boekje lezen. Om het zich makkelijk te maken kleedde hij zich uit en ging in zijn bed zitten. Met veel moeite kon hij de wonderlijke dingen, die in het boekje stonden, lezen en hij zuchtte van inspanning.

„Waarom zucht je zo, Jan?" hoorde hij een vriendelijke stem vragen.

Verschrikt keek hij op en zag het evenbeeld van het portret op de stoel naast zijn bed zitten.

„Schrik maar niet, hoor," zei de man, „ik ben de grote tovenaar Adonata Cantibaras. Ik heb je gedachten kunnen lezen en ik weet, dat je een bewonderaar van onze kunst bent."

„Ja, meneer," zei Jan verlegen. „Ik zie het altijd graag, maar het lijkt me erg moeilijk om te leren."

„Dat valt heus wel mee, jongen," zei de tovenaar. „Je moet natuurlijk veel spreuken uit je hoofd leren en bij het goochelen sterk denken aan wat je zult gaan doen. Als je zover bent, is de rest makkelijk genoeg. Zeg maar eens wat ik moet doen."

„Zou u een hondje voor me kunnen toveren?" vroeg Jan. „Ik heb altijd graag een hondje willen hebben."

„Als het anders niet is," zei de tovenaar. „Let dan maar eens goed op." Hij maakte een gebaar met zijn toverstokje en prevelde een paar toverwoorden. Voor de verbaasde ogen van Jan verscheen een klein hondje op de vloer, dat blij tegen zijn bed opsprong.

„Dat is sterk," zei Jan. „Dat zou ik ook graag willen leren."

„Lees maar goed in het boekje, dan zal het wel gaan," zei de tovenaar. „Nu ga ik je weer verlaten, want ik moet nog ergens anders zijn. Dag, Jan. Veel succes."

Na deze woorden was de stoel plotseling weer leeg en Jan keek rond, waar de tovenaar zo gauw gebleven kon zijn. Hij zag echter niets meer en ging zich weer verdiepen in zijn boekje. Achterin stonden verschillende spreuken, waar hij de betekenis niet goed van begreep. Het hondje had een warm plekje gezocht aan het voeteneind van zijn bed en was in slaap gevallen. Jan stond op en ging zijn toverdoos halen, want daar zat ook een toverstokje in en hij wilde nu ook weleens proberen of het lukken zou. Eerst maar een konijn, dacht hij, want de meeste goochelaars toverden altijd konijnen te voorschijn. Hij dacht sterk aan een

....ik heb zeker de verkeerde spreuk gebruikt.

konijn, maar of het nu kwam door de moeilijkheid van de spreuk, die hij op moest zeggen, weet ik niet, doch na het zwaaien met zijn stokje zat er een kat voor zijn voeten. Dat is raar, dacht Jan, ik heb zeker de verkeerde spreuk gebruikt. Hij probeerde het eens met een andere spreuk en beschreef met zijn stokje een grote kring. Het volgende ogenblik was zijn kamertje vol leven, want nu was er een grote hond verschenen, die direct jacht ging maken op de kat. Ze vlogen blaffend en blazend door de kamer heen en Jan kroop verschrikt op zijn bed, vanwaar hij, met grote ogen, het spektakel aankeek. Plotseling waren de dieren verdwenen en werd het weer stil. Jan haalde verlicht adem. Hè, was dat even schrikken! Hij moest eerst maar eens beter gaan lezen, anders zouden er misschien nog gekkere dingen gebeuren. Maar toch was hij er trots op, dat het hem tenminste gelukt was om echt te toveren. Hij las verder en kwam bij een gedeelte waar stond: „Het doen verschijnen van eene kemel." Wat was dat nu weer! Gelukkig stond nu de juiste spreuk er bij en hij wilde dit als laatste proef toch nog eens proberen. Hij ging midden in de kamer staan, las de spreuk hardop en beschreef met zijn toverstokje een cirkel voor zijn voeten. De uitslag was een ware verrassing. Hij voelde hoe hij naar boven getild werd, totdat zijn hoofd tegen het plafond stootte. Het bleek, dat hij op de rug zat van een grote kameel en dat vond hij helemaal niet prettig. Wat zouden zijn ouders wel niet zeggen als ze thuiskwamen? Het kleine hondje was wakker geworden en blafte verwoed, terwijl het in de poten van de kameel probeerde te bijten. Het grote beest werd er zenuwachtig van en begon onrustig te trappelen.

„Sta stil, beest," riep Jan, die er naar van werd. „En maak dat je weg komt."

Hij had het nog niet gezegd of de kameel was plotseling onder hem verdwenen en Jan viel met een plof op de grond. Van schrik had hij zijn ogen toegeknepen en toen hij ze weer opendeed, lag hij voor zijn bed op de grond. Hij keek verbaasd om zich heen en zag, dat alles nog net zo was als voorheen. Het drong langzaam tot hem door, dat hij, door de inspanning van het lezen, in slaap gevallen was en alles maar had gedroomd. Hij kroop weer snel tussen de dekens en nam zich vast voor om het boekje toch eens goed door te lezen. Je kon nooit weten waar het goed voor was....

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Huisnummers en naambordjes

Anderhalve eeuw geleden was het nummeren van huizen nog helemaal niet in gebruik in Europa. Daar begon men bijvoorbeeld mee in Duitsland in 1795 en men deed het op een tamelijk rare manier. Men zocht een bepaald punt uit (in Berlijn: de Brandenburgerpoort), begon daar te nummeren en telde zo maar steeds door totdat men aan het eind was. Zo kwam men in de duizenden. Dat was lastig, maar er zat ook een gemak aan. Wie bijvoorbeeld een vriend had wonen op no 1648, kon op die manier gemakkelijk onthouden in welk jaar de vrede van Munster werd gesloten.

Later ging men straatgewijze nummeren. Men begon aan één kant van de straat en keerde aan de overkant terug. Zo kwam no 1 soms te liggen tegenover no 150. Praktischer werd het later algemeen gevolgde stelsel om aan de ene kant van de straat te beginnen met de even nummers en aan de andere kant met de oneven ge-

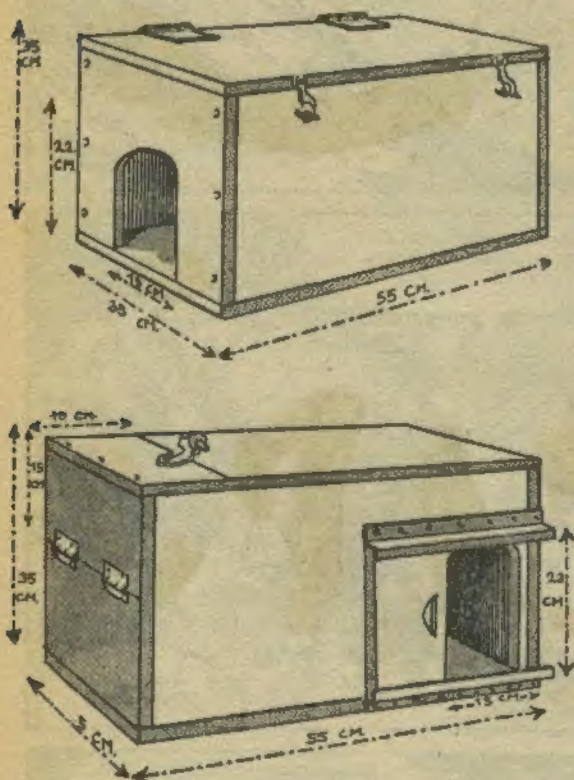
De zorg voor jonge konijntjes

Het gebeurt nog al eens, dat konijntjes in gevangenschap doodgaan. Dikwijls is dit het geval als de konijnen jongen hebben, waarbij of het oude konijn of de jongen plotseling ziek worden en dan op een morgen dood in het hok liggen.

Dit ziek worden is niet altijd de schuld van de verzorger, maar soms toch wel, al is het dan ook niet opzettelijk.

Laten we daarom eens wat vertellen.

Het beste is jonge konijnen te hebben in de maanden April, Mei en Juni. Die voorjaarskonijnen zijn altijd het sterkst, ook al omdat ze van het voorjaars- en voorzomergroen kunnen profiteren. De zorg voor de jonge konijnen begint al bij het moederdier, waarbij men vooral moet denken aan veel afwisseling bij het voedsel. Dit is weleens moeilijk, omdat er in April bijvoorbeeld buiten nog maar weinig groeit. Toch moet men altijd zorgen, dat het konijn wat vers en sappig voer krijgt, rode wortels, afval van witte of rode kool en dergelijke. Een handje vol haver — niet te veel — is ook goed. En heel veel konijnen houden ook veel van een schoteltje melk.

Het moederkonijn moet verder de beschikking hebben over een flink ruim hok. Voor de grote soorten, zoals de Reuzen, de Lotharingers en de Hangoren, moet het hok minstens 90 cm breed en diep zijn en 70 cm hoog. Voor de middenrassen als Witte Weners en Havanna zijn deze maten 68 × 80 × 65 cm en voor de kleine rassen zoals een Tan, een Rus of een Klein Zilver 50 × 65 × 55 cm. Voor een Pooltje mag het hok zelfs nog iets kleiner zijn. In geen geval mag het tochten in het hok. Als er gevaarlijke reten tussen de planken zitten, vooral als het hok buiten staat, dan worden de konijnen heel gauw ziek. Een dag of vier, vijf voor de jongen verwacht worden, moet het hok nog eens grondig schoongemaakt worden. Het gewone strooisel voor een konijnenhok is kortgehakt stro, maar nu doen we er ook flink wat hooi bij. Het konijn kan dan een mooi warm nest maken. Verder moet het in die laatste dagen zo rustig mogelijk zijn in de omgeving van het hok. Vooral honden en katten dienen bij het hok weggehouden te worden. In die tijd ook geen vriendjes of vriendinnetjes bij je konijnen. Vooral jonge voedsters, die de eerste keer jongen krijgen, hebben daar hinder van.

Sommige konijnenhouders hebben speciale nestkistjes. Dat zijn aparte hokjes, die in het grote hok worden gezet. Op bijgaande tekening staat er een afgebeeld. Het wil weleens voorkomen, dat de jongen verspreid door het hok komen te liggen, en met zo'n nestkistje wordt dat voorkomen. Natuurlijk mag het niet te klein zijn, en daarom hebben wij er de maten bij aangegeven.

Veel succes! *v.d.B.*

---

tallen. Later paste men ook verschillende kleuren toe of maakte met lichtende verf ook des nachts de nummers zichtbaar.

In de zeventiende eeuw dacht men nog niet aan naambordjes voor straten, tenminste niet officieel. Eigenaars van bepaalde huizen deden dat wel. In Amsterdam zien we daar voorbeelden van. Die eigenaars metselden een stenen naambord in de gevels van hun huizen om de naam van een straat of een gracht aan te geven. Zo bijvoorbeeld: de Fluwelenburgwal, de Grimburgwal of de Agterburgwal. Officieel werden de naamborden in Amsterdam eerst ingevoerd in 1796. Oude stenen naambordjes werden behouden en de houten naamborden bleven in gebruik tot 1863. Het ongerief er van was: dat door weer en wind, uitwasemingen van straten en grachten de letters gauw genoeg onleesbaar werden. Toen schilderde men ze met Bentheim-verf, zoals men dat ook deed met de puien van huizen. Later verving men de houten bordjes definitief door de bekende blauw metalen platen met de witte letters. *vL.*

KIT KARSON, DE HEL

LD VAN DE PRAIRIE

De familie Mus gaat verhuizen

Wat heeft de familie mus 't druk vandaag! Weet je hoe dat komt? Ze gaan verhuizen! Dat zit zo: vader en moeder mus woonden al heel lang in een hoekje van een oude schuur, waar allemaal rommel in stond. Die schuur werd niet meer gebruikt, dus woonden ze er heel rustig.

Zat moeder mus op het nestje met eitjes, die uitgebroed moesten worden, dan zorgde vader mus voor het eten. En als er dan kleine mussenkinderen gekomen waren, die gevoed moestenworden, dan kon moeder mus op haar gemak met vader mee om wormpjes te halen. Want de mussenkinderen zaten immers veilig in het nestje in de oude schuur. Niemand kwam hen daar storen! De musjes waren dan ook al gauw flink gegroeid tot ferme praatjesmakers. Maar.... ze konden in het mussenhuishouden dan ook al goed meehelpen en.... dat deden ze ook: altijd was het nestje keurig in orde en vader en moeder waren er maar wat tevreden mee geweest! Maar wat was er nu gebeurd?

Op een morgen waren er twee mannen in de oude rommelschuur gekomen. De hele familie mus had hen gezien. De mannen hadden een tijdje staan praten, ze hadden de boel een beetje verschoven en de mussenfamilie had duizend angsten uitgestaan om het mooie nestje. Maar gelukkig was het gevaar voorbijgegaan en na een paar dagen waren ze de angst al een beetje vergeten. Toen gebeurde het. Een vrouw, helemaal in het wit gekleed, met een witte doek om haar hoofd, was met een grote emmer en een bezem de oude schuur binnengekomen.

„Allemensen, wat een rommel!" hoorden ze de vrouw roepen. „Wat een stof! Gelukkig, dat ik m'n grote schort voor heb," en ze begon een hele emmer water in de schuur uit te storten! Maar dat was nog niet alles! Alles wat in de schuur stond, gooide ze er uit. Je begrijpt: de hele mussenfamilie in rep en roer! Hun mooie nestje! Daar werd de laatste stoel, die er nog voor stond, ruw opgepakt en naar buiten gegooid! Eerst hadden alle musjes zich doodstil gehouden, maar nu kon dat niet langer! Ze vlogen op en.... „Och!".... gilde de werkvrouw! Die wist natuurlijk niet wat ze zag.... Ze schrok zo, dat ze hard wegliep, en alsmaar schreeuwde. In die tussentijd was de familie mus een beetje van de schrik bekomen en nu werden ze flink! Vader nam ineens een besluit! Ze moesten verhuizen en zien te redden, wat er van hun mooie nestje nog te redden viel. En zo gebeurde het. Ze zouden zolang gaan wonen in een hoekje van een kromme tak van de appelboom. Maar het zou maar voor heel kort zijn, want als het winter werd en de takken en blaadjes van de appelboom zouden geen bescherming geven voor de kou en de poes, dan moesten ze een ander onderdak gevonden hebben. Maar.... voorlopig kon het even en ijverig hielpen de mussenkinderen mee om alle strootjes en veertjes veilig over te brengen. En toen de bange werkvrouw terugkwam, was er niets meer van het mussennestje te vinden! En vóór het avond was, was het nieuwe nestje kant en klaar!

Het was wel een beetje vreemd, die eerste avond in dat nieuwe nestje! En een beetje koud was het ook wel, zo in de open lucht! Ze waren er allemaal een beetje verdrietig van! Ze waren moe ook, dus gingen ze maar vroeg slapen. Maar twee van de mussenbroertjes konden toch de slaap niet vatten. Een nieuw huis! Waar kon je dat vinden! Heel zachtjes waren ze er over aan het praten. Vader en moeder mus sliepen ook al en nog steeds waren Spriet en Piet aan het plannen maken! Opeens zei Spriet: „Ik weet wat, vanavond nog gaan we op zoek!"

Zo gezegd zo gedaan! Heel voorzichtig hesen ze zich uit het nestje....

Hu, wat was het koud buiten! En zo donker.

„Kom, we gaan vlug doorvliegen," zei Piet.... En daar vlogen ze! Weldra waren ze op het open veld. Daar was het niet zo donker, want de maan scheen helder, en ook de sterretjes hadden hun lichtjes aangestoken. Mooi was het nu in de nacht.... Maar de musjes vlogen stevig door. In de verte zagen ze de lichtjes van de stad. Daar was het doel. Want in de stad zijn zoveel huizen, daar zou wel een plaatsje zijn.

Toen ze bij de eerste huizen waren aangekomen, moesten ze toch even uitrusten. Hè, hè, zo'n tochtje ging in je vleugels zitten! Heel gezellig zaten ze op de rand van een brede dakgoot. Kijk, daar kwam nog een mus aangefladderd! Het was al een oude, grote mus. Toen hij de broertjes zag zitten, kwam hij er even bij en maakte een praatje! De vreemde mussen-

oom vertelde, dat hij op familiebezoek was geweest, en net wilde hij vragen, wat de broertjes zo laat in de lucht deden.... toen Spriet verschrikt oppiepte! Kom, kom!!! Angstig vloog hij op! De andere mussen begrepen er niets van, maar omdat Spriet zo piepte, vlogen ze ook maar op. En.... dat was gelukkig net op tijd! Want wat zagen ze daar? Op de plaats waar ze gezeten hadden, sprong een grote, zwarte poes met een plof op de dakgoot!!! Als ze eventjes later waren weggevlogen, had poes één van hun drietjes te pakken gehad! Wat waren ze geschrokken! Als Spriet hun vijand eens niet had zien aankomen! Ze moesten er niet aan denken!

„Hoe zag je het toch?" vroeg de vreemde mussenoom.

„Ja," zei Spriet, „ik zag zijn grote groene ogen. Het waren net lichtjes, en toen dacht ik: jongens, pas op, dat is de musseneter, de poes!"

„Het was op het nippertje," riep Piet opgelucht en de mussenoom voegde er aan toe: „Eigenlijk heb jij ons het leven gered!"

Spriet lachte een beetje verlegen. Maar mussenoom zei er nog bij: „Dat moet beloond worden! Vertel eens, wat zou jij graag willen hebben!"

Wat Spriet graag wilde hebben? Hij keek eens naar zijn broertje....

„Nou, zeg het maar!" drong de mussenoom vriendelijk aan.

HOLLAND

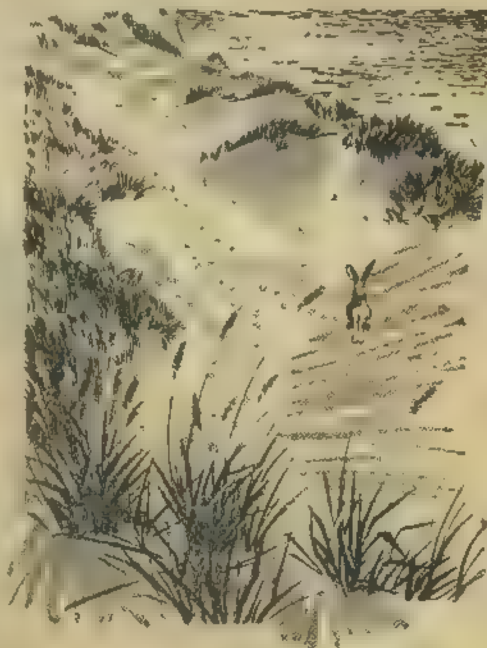
Holland met je mooie wegen,
met je weiden, fris en goed,
met je altijd-malse regen,
die het koren rijpen doet.

Holland met je vele stromen,
je rivieren, breed en groot,
die uit vreemde landen komen
en geleiden boot na boot.

Holland met je sterke duinen,
met je dijken aan de zee,
met je vele schone tuinen,
met je bos en met je vee.

Holland, ik bemin het schone,
dat ik op jouw gronden vind,
en zolang ik hier zal wonen
blijf ik een echt Hollands kind.

W. Bernard

Toen vertelde Spriet het hele verhaal. Van hun mooie nestje en van de verhuizing.

Wat deed oom? Hij klepperde met zijn vleugels! Ja, dat was van plezier!

„Dat komt mooi uit," lachte hij. „Ik weet een prachtige woning voor jullie. Die is bij mij in de buurt. Ik woon heel hoog! In de kerktoren! Daar is toevallig deze week net een hoekje vrij gekomen, omdat een mussenfamilie wegtrok naar een ander dorp. Daar zouden jullie goed kunnen wonen! Ja," liet hij er op volgen, „'t is een beste plaats, hoor, en ruim, voor een groot mussennest, met een schitterend uitzicht!"

Wat waren de mussenbroertjes blij! Dan gauw naar huis!

„Waar moeten jullie naar toe?" vroeg de mussenoom.

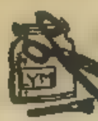
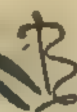
„Naar de appelboom, over de wei!"

„Dat is veel te ver om terug te gaan bij nacht," vond oom. „Weet je wat, vannacht zijn jullie toch eenmaal uit en als vader en moeder niet wakker worden, missen ze je niet. Blijf dus vannacht bij mij. Dat is hier vlak bij. En morgenochtend heel vroeg breng ik jullie terug en als vader en moeder dan wakker worden, staan wij daar bij de appelboom klaar en vertellen hun meteen, waar ze hun nieuwe nestje kunnen bouwen!"

Zo gebeurde het!

Moet ik je nog vertellen, hoe blij vader en moeder waren? Nu werd het verhuizen bijna een feest en toen ze later hoog in de toren veilig en wel kant en klaar in het nieuwe huis zaten, met oom op visite, toen konden ze met elkaar gelukkig lachen om poes, die met zijn neus in de goot terechtkwam.

De kleine knutselaar

WIJ MAKEN EEN LEUKE THEEMUTS

Wanneer je af en toe je vriendinnetjes op theevisite mag ontvangen, staat het bijzonder aardig, als er op je theetafeltje een mooie, zelfgemaakte theemuts prijkt. Je hebt er vier stukjes stevige, wollen stof voor nodig, waarvan je de vier delen, die voor deze theemuts nodig zijn, knippen kunt.

Wanneer je er bijvoorbeeld een lap mantelstof voor kunt krijgen, is dat prachtig, want de meeste mantelstof rafelt niet of zeer weinig. Volgens de maten, in tekening A aangegeven, knip je viermaal het model. Op één der delen naai je het theeservies,

dat je van fris gekleurde stukjes vilt hebt geknipt. Je mag er ook andere stof voor gebruiken, maar met vilt bereik je zonder al te veel moeite een aardig effect.

Als de voorkant van de theemuts klaar is, naai je voor- en achterkant met een draad zijde aan elkaar. Dit doe je eveneens met de twee andere helften. De „binnen"-theemuts schuif je nu in de buitenmuts en je hecht de twee mutsen boven aan de binnenkant met een paar steken aan elkaar vast. Vervolgens schuif je een dunne laag watten tussen de binnen- en buitenmuts en je naait de onderkanten tegen elkaar.

Tenslotte versier je de theemuts met een fleurig koord en maak je bovenop een bosje lussen, die de theemuts een zwierig aanzien geven.

DE TWEESTRIJD VAN HET HAASJE

Hier is weer eens een grappige, beweegbare plaat, waarmee je als volgt handelen moet:

Plak alles op stevig tekenpapier of karton en knip dan de grote tekening met het haasje, de twee stroken, waarop een mannetje voorkomt, en de strook met de cijfers 2 en 4 netjes uit.

Daarna snij je de ronde ogen van het haasje uit.

Nu leg je strook 1—6 achter de plaat en steekt een pennetje door cijfer 5 in de das van het haasje en door cijfer 6 van de strook, waarna je het pennetje plat omvouwt.

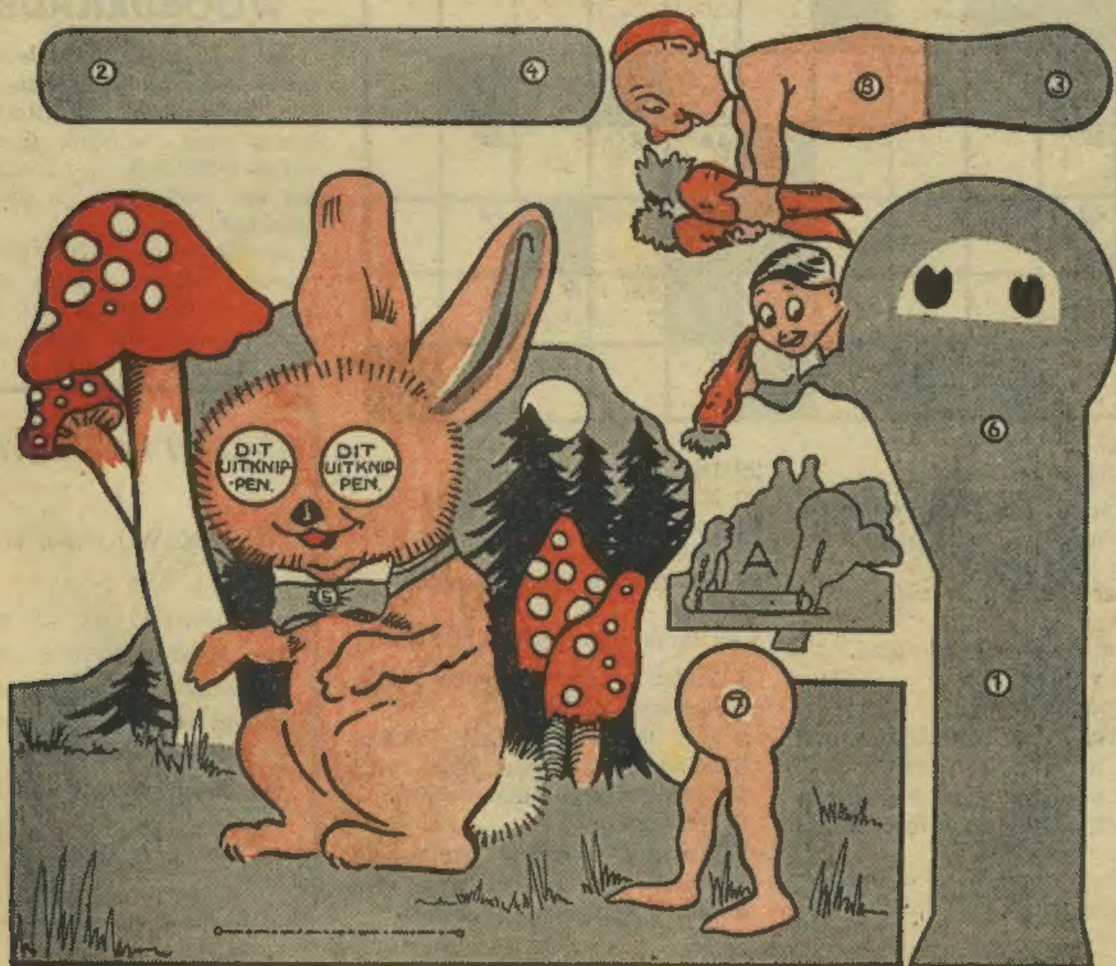
Daarna bevestig je strook 3—8 achter de plaat door een pennetje door cijfer 7 te steken en dat daarna door cijfer 8 te prikken, waarna ook dit pennetje wordt omgevouwen.

Tenslotte bevestigen wij de strook 2—4 aan de achterzijde dwars op de andere stroken met een pennetje, dat door 1 en door 2 gaat, en een tweede pennetje, dat door 3 en door 4 gestoken wordt.

De lange lip van de grote strook steek je onderaan door een insnijding in de grote plaat, welke insnijding precies zo lang is als de stippellijn.

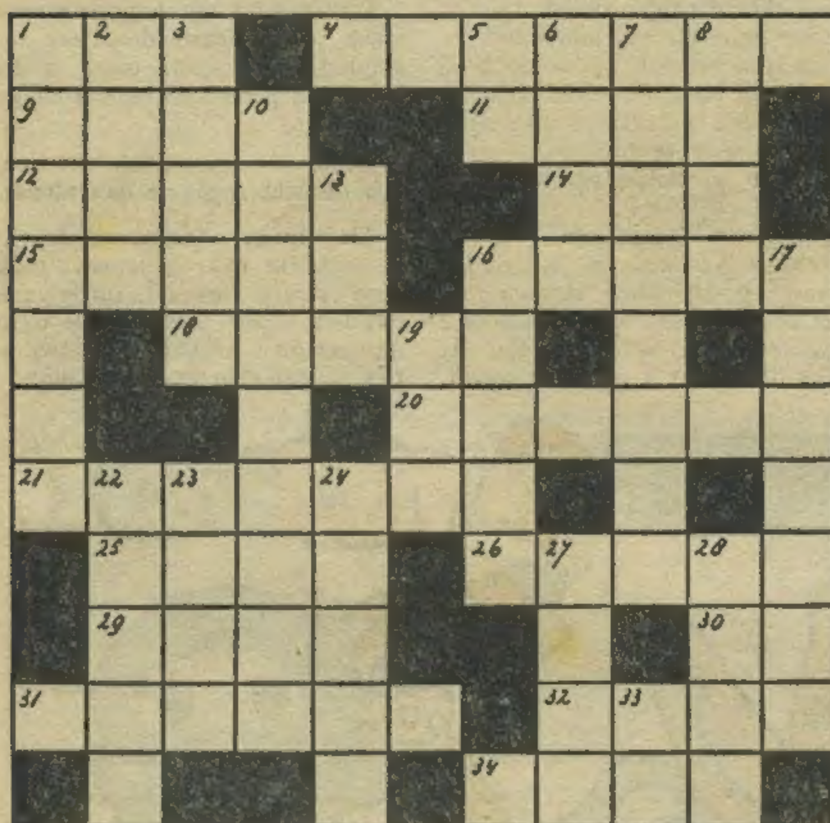
Het kleine figuurtje A laat zien, hoe de achterzijde er dan uitziet.

Als je nu het onderaan uitstekende gedeelte van de lange strook heen en weer beweegt, zul je zien, dat het haasje snel met de ogen de hem door de twee aardmannetjes aangeboden wortelen volgt.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Wordt uit een boog geschoten.
4 Schoonmaakgereedschap.
9 Zure vloeistof.
11 Ander woord voor vlijt.
12 Pakken, grijpen.
14 Groot dorp in Gelderland.
15 Deel van een trap.
16 Gedroogd druifje.
18 Onkruid. Aan sommige soorten kun je je lelijk „branden".
20 Stuk land, omgeven door water.
21 Opgerold stuk vlees met houten pennen er door.
25 Hemellichaam.
26 Jongensnaam.
29 Dikwijls.
30 Kortere vorm van getij.
31 Ondeugende jongen.
32 Gierigaard.
34 De baas in het kippenhok.

Van boven naar beneden:

1 Stalen plaat, die tegen kogels beschutting biedt.
2 Het meest gebruikte metaal.
3 Ander woord voor plakken.
5 Persoonlijk voornaamwoord.
6 Wild zwijn.
7 Iemand, die om aalmoezen vraagt.
8 Zitten opzij van je hoofd.
10 Verloren strijd.
13 Gebruiken vissers.
16 Opgewarmd restje eten.
17 Voor een bepaalde tijd.
19 Plechtige belofte.
22 Omgevallen, ondersteboven.
23 Straat met bomen beplant.
24 IJzeren voorwerp om een schip vast te leggen.
27 Beruchte Spaanse landvoogd.
28 Voedsel.
33 Deel van een mast.

•

SPIRAAL-WOORDRAADSEL

Als je in deze spiraal de woorden invult, die hieronder gevraagd worden, krijg je in het midden van boven naar beneden, dus in de vakjes 3-20-29-30-25-12, een woord, dat een heel groot en mooi huis betekent.

Je zult wel zien, dat de gevraagde woorden elkaar gewoon achterna lopen in de spiraal. Er is geen ruimte tussen elk woord, neen, ze

Even nadenken

•

ANTWOORDEN:

Vraag 1.

Natuurlijk ook vijf minuten. Iedere jongen eet in vijf minuten zijn reep chocolade op en al waren het er nu vijfduizend, dat maakt geen verschil in de tijd van eten.

Vraag 2.

Nul!

houden elkaar zelfs allemaal vast, want de laatste letter van elk woord is de eerste letter van het volgende. Kijk maar:

1 tot en met 3:
Dit wordt gekookt van melk en meel, gort, havermout enzovoort.
3 tot en met 8:
Als iets heel fijn gemalen is, heet het zo.
8 tot en met 14:
Dit los je graag op.
14 tot en met 16:
Jong schaap.
16 tot en met 19:
Deel van je gezicht.
19 tot en met 21:
Draag je 's winters om je hals.
21 tot en met 26:
Een mooi woord voor: het leren.
26 tot en met 30:
Zo werd een man van adel vroeger genoemd.

1	2	3	4	5
18	19	20	21	6
17	28	29	22	7
16	27	30	23	8
15	26	25	24	9
14	13	12	11	10

TOVERVLECHTWERK

Op de rijen 1, 2 en 3 van links naar rechts komen dezelfde woorden als op de rijen 1, 2 en 3 van boven naar beneden.

1		2		3
	■		■	
2				
	■		■	
3				

1 Behalve de dooier zit ook dit in het ei.

2 Als 't uit de kraan komt, kun je het drinken.

3 Hoog, slank bouwwerk.

WAAR ZIJN DE ANDERE GANZEN?

De ganzenhoeder is er 's morgens met eenentwintig levenslustige snateraars op uitgetrokken. Dat weet hij secuur.

Maar nu hij de troep eens goed aangekeken heeft, lijkt hem die zo klein, en waratje, nadat hij alle ganzen nauwkeurig geteld heeft, ziet hij er nog maar vijftien.

Nu, hij behoeft zich helemaal niet bezorgd te maken, hoor, want de andere zes ganzen zijn er ook nog. Ze staan zelfs op het plaatje, als je maar goed kijkt.

Kun je ze vinden, die zes verborgen snaterbeesten?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

Z W IJ N   E C H T
K E I   S P A R   O O R
W E E K   A D   N O R A
A   L A M P E K A P   A
L L   P   A L   A   A F
O O S T   B I T S
M A A T   IJ D E L
A P   L   V S   O   A R
R   K O L E N H O K   E
T U I N   R E   S I R E
S U L   B A L G   S O P
R O O D   E R T S

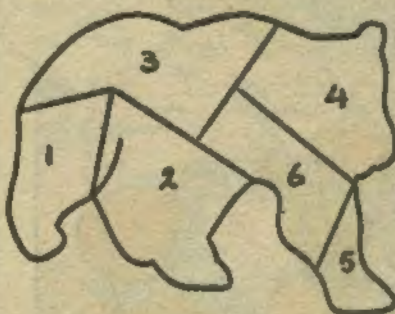
Tovervierkant

R A S P
A U T O
S T A L
P O L S

Voor wie waren de porties ijs?

Ze waren bestemd voor vijf kinderen.

Silhouetten

OLAF NOORD

ER VALT NIET VEEL TE BELEVEN OP DEZE PLANEET, DIAL!
NEE, ZULLEN WE... AI, ZAG JE DAT? ER VIEL EEN SCHADUW OVER ONS HEEN!
69-39

OLAF, KIJK!!
GOEIE GENADE! EEN MAANMON-STER!

HOE BESTAAT HET?! EEN LEVEND WEZEN OP DEZE PLANEET! HET KOMT OP ONS AF EN IS MISSCHIEN NET ZO NIEUWSGIERIG ALS WIJ!

HIER IS EEN OPENING! LATEN WE ER IN KRUIPEN! JAMMER DAT WE GEEN WAPENS BIJ ONS HEBBEN!

DE OPENING IS TE SMAL! IK ZAL PROBEREN ER WAT STENEN UIT TE TREKKEN! WAT ZOU DAT AKELI-GE BEEST EIGENLIJK ETEN?

DAAR! AAN-PAKKEN, MAANMON-STER! STENEN SMAKEN VOOR JOU MISSCHIEN LEKKERDER DAN MEN-SEN!!
PAS OP, DIAL! DENK OM DE AF-GROND!

DIAL!
AIII!

HELP, OLAF !!!
GROTE HEMEL! ZE VALT NAAR BE-NEDEN! HET MON-STER GRIJPT HAAR! IK MOET HAAR HELPEN, MAAR HOE ?!?